

**VERHAALTJES VOOR HET
SPAPENGAAN**

Rik de Lavaletta

© 2025 Rik de Lavaletta

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Eerste druk

ISBN 9789403822297

NUR: 332

Vormgeving en omslag: eigen ontwerp

www.rikdelavaletta.nl

Met dank aan
Lilian de Groot en Finn Audenaert
voor alle hulp en goede tips

Inhoud

Het Laatste Avondmaal	7
De Eerste Oppasbeurt.....	11
Het Parfum.....	17
Het Profiel.....	23
De Maskermaker.....	29
De Tijdcapsule.....	34
De Donkere Dagen	39
Het Huis.....	45
De Opstand.....	51
Diepzee Gebroed.....	59
De Mens In De Koffer	67
De Laatste Klant	73
Doorgeven.....	79
De Rozenoorlog	83
Hartstocht.....	89
Het Einde Van De Honger.....	95
De Groeipijn.....	101
De Verkeerde Naam	107
De Tijdloze Verandering	113
Het Experiment.....	121
Het Gat In De Muur.....	127
Het Dagboek.....	131
De Bottenbreker	137
De Stilte Tussen De Werelden.....	141
De Onmogelijke Redding	147

De Stemmen	155
Het Huidmasker	161
Het Mandala Effect	165
Moederziel	171
De Gast Die Nooit Wegging	177
De Wraak Van De Koninginnenpages	185
De Man Die Niet Bestond	191
De Meeste Dromen Zijn Bedrog.....	197
De Escaperoom.....	203
De Opname	211
De Smaak Van Herinneringen.....	217
Het Genootschap Van De Eeuwige Arena.....	223
De Lijst Die Nooit Af Was.....	229
De 26ste Verdieping.....	233
Het Zebrapad.....	237

HET LAATSTE AVONDMAAL

Ik miauwde, maar er kwam geen antwoord. Mijn mens lag daar, stil, alsof hij sliep, maar er was geen geluid, geen warmte. Ik tikte met mijn poot tegen zijn hand. Geen beweging. Zijn adem was verdwenen, en zijn geur... iets was anders. Maar ik begreep het niet. Ik bleef zitten, kijken, wachten. De stilte in het huis voelde dik, alsof de lucht zelf zich verzette tegen wat ik moest begrijpen.

De dagen gleden voorbij, en de warmte in de lucht veranderde. Het voelde zwaarder, als iets wat zich om me heen wrong en zich in mijn vacht nestelde. Mijn maag knorde steeds harder, maar de kastjes bleven leeg. De geur uit zijn richting zwol aan als een golvende rivier die me keer op keer overspoelde. Het was geen geur van voedsel, maar het trok aan me, als een onzichtbare draad die zich om mijn gedachten wond en me leidde, al wist ik niet waarheen.

Zijn lichaam begon te veranderen. De huid werd donkerder, strakker. Er verschenen vreemde vlekken en lijnen. Maar het was de geur die me het meest fascineerde. Rijk en doordringend, een geur van overvloed, maar ook van iets dat niet klopte. Iets dat ik niet begreep, maar dat me steeds meer aantrok.

Ik herinnerde me de zachtheid van zijn hand, de warmte van zijn stem, maar die herinneringen voelden ver weg, alsof ze niet langer van mij waren. Mijn honger drukte alles opzij, een diepe, kloppende behoefte, ouder dan herinneringen.

Op een dag liep ik langs hem, maar ik stopte niet om te kijken. De warmte die hij ooit gaf, was verdwenen. Dit was geen mens meer. Dit was iets anders. Dit was vlees.

De geur vulde de ruimte, sterker en dwingender. Mijn kop draaide een beetje schuin terwijl ik dichterbij kwam. Ik proefde de lucht, mijn bek werd vochtig. Het vlees glom, sappig en vol belofte. Mijn poot raakte de rand van zijn arm, en ik voelde hoe zacht het was. Mijn hart begon te bonzen, maar niet van angst. Het was iets anders. Opwinding. Een diepe drang die zich in mijn spieren spande en zich niet langer liet onderdrukken.

Ik keek naar beneden, mijn ogen groot en glanzend. Alles om me heen vervaagde. Geen kastjes, geen muren, geen stilte. Alleen dit. Dit was mijn paradijs. Een koninkrijk van overvloed, en ik was de heerser.

Ik voelde de huid van zijn arm onder mijn tanden. Koud en ruw, maar vlees. Mijn snorharen trilden terwijl ik verder beet. De smaak was scherp, een vleugje zout en metaal. Een vage herinnering flitste door me heen, een hand die door mijn vacht streek, een stem die mijn naam zei. Maar de herinnering werd overspoeld door iets sterkers. De druppels die langs mijn

tong gleden, de warmte die zich verspreidde in mijn maag.
Meer.

Mijn gedachten losten op in het ritme van mijn beet. Meer,
meer, meer.

De uren vermengden zich met de dagen. De ruimte om me
heen vervaagde, tot er alleen nog maar vlees was. Vlees dat
mijn buik vulde, dat mijn gedachten doordrenkte. De lucht was
zwaar van de geur. De muizen die ik ooit had willen vangen,
deden er niet meer toe. Zelfs de stilte voelde als iets van lang
geleden.

Toen ik opkeek, was het gezicht dat me aanstaarde niet meer
hetzelfde. Wat ooit ogen waren, waren nu lege holen, gevuld
met schaduwen. Zijn mond stond open, alsof hij wilde lachen,
maar er was niets menselijks meer. Alleen de leegte die hij
achterliet. Vliegen hadden zich verzameld, hun larven kropen
over het vlees, alsof ze dezelfde honger voelden als ik.

Ik likte mijn lippen en keek omhoog, naar het raam waar de
maan een zilveren gloed over de kamer wierp. Even, heel even,
dacht ik zijn stem te horen. En toen verdween het.

Er was geen mens meer. Geen kat. Geen schuld, geen spijt.
Alleen de geur. De smaak.
En het vlees...

DE EERSTE OPPASBEURT

"Hier, lieverd, misschien is dit wat voor jou." Sophie Smit keek op van haar thee. Haar moeder hield een vergeeld briefje omhoog, een simpel stukje papier, waarschijnlijk van het prikbord bij de supermarkt. "Betrouwbare oppas gezocht voor rustige baby. Goed betaald."

"Ik weet hoe graag je wat extra geld wilt verdienen," zei haar moeder. "En het is bij een nette familie. Mooi huis aan de rand van de stad. Klinkt goed..."

Sophie haalde haar schouders op. "Ja, misschien."

Ze dacht er verder niet over na.

Het huis van de familie Van Buren was groot, statig. Maar er was iets aan de stilte, iets onnatuurlijks. Het leek wel alsof het huis te veel ruimte had voor de mensen die er woonden. De stilte was te zwaar, als een deken die alles bedekte.

Meneer en mevrouw Van Buren begroetten haar beleefd. Alles aan hen was net iets té perfect. Té ingestudeerd. "Wat fijn dat je er bent, Sophie," zei mevrouw Van Buren met een glimlach die te strak was om natuurlijk te zijn.

De overdracht verliep snel, als een routine. "Max slaapt al," zei meneer Van Buren. "Hij wordt nooit wakker tijdens het oppassen. Je hoeft alleen maar in huis te blijven. We zijn over een paar uur terug."

Ze vertrokken haastig, met een haast die Sophie vreemd voorkwam, alsof ze wisten dat ze haar niet langer wilden houden dan strikt noodzakelijk.

Sophie bleef achter, alleen in het stil geworden huis.

Na een uur op de bank besloot ze wat water te halen. Terwijl ze door de gang liep, gleed haar blik naar de babykamer. Ze aarzelde. Max zou vast doorslapen, maar... iets trok haar naar binnen. Gewoon om even te kijken.

De deur kraakte zachtjes open, het geluid van het hout dat tegen het kozijn wreef, alsof het protesteerde. De kamer was donker op een klein nachtlampje na, dat een griezelig schaduwspel tegen de muren wierp. Alles leek normaal. De wieg stond stil, en het was zo stil dat het leek alsof de tijd zelf stilstond.

Sophie stapte dichterbij en keek naar beneden. Max lag erin. Haar adem stokte. Het duurde een paar seconden voordat haar hersenen de vorm begrepen. De 'baby' lag roerloos onder de deken, zijn huid gelig en dof. Maar niet op een natuurlijke manier. Het leek alsof het leven zelf uit het lichaam was getrokken, alsof het nog maar een echo was van wat ooit was.

Ze staarde. Iets klopte niet. Haar vingers trilden terwijl ze de deken een stukje terugsloeg. De geur sloeg haar in het gezicht. Muf, oud leer. En daaronder... een andere geur. Rot. Vervallen vlees.

Misselijk trok ze haar hand terug. Haar vingertoppen voelden iets plakkerigs. Ze staarde ernaar. Een vettige substantie.

Een schokgolf trok door haar lichaam. Dit was geen baby. Dit was leer. Menselijk leer...

Een misselijkmakende golf van paniek overspoelde haar. Dit was niet goed. Ze moest hier weg. Ze draaide zich om en rende de gang op, haar ademhaling zwaar en gejaagd, haar hart bonzend in haar keel. Haar voeten maakten nauwelijks geluid op de houten vloer terwijl ze de trap afstormde, haar blik gefixeerd op de voordeur.

Ze stak haar hand uit naar de klink...

Op slot.

Haar hart bonkte in haar keel. Ze draaide zich om, zoekend naar een andere uitweg.

En toen zag ze hen.

Mevrouw Van Buren stond in de hal, haar rug naar Sophie toe. Ze hield iets in haar handen. Een leren schort. Maar geen gewoon leer. Sophie's geest weigerde het beeld te accepteren. Tot haar ogen een detail opvingen, een naad, zorgvuldig gestikt. En daaronder... een klein, vingerachtig botje dat uit de rand stak.

Misselijkmakende paniek greep haar bij de keel. Ze draaide zich om en sprintte de trap op. Maar haar voet gleed weg...

Ze viel. Hard. Haar hoofd sloeg tegen de houten vloer. Alles duizelde. Voordat ze kon opstaan, voelde ze een sterke hand om haar enkel. Een ruk trok haar naar beneden. Ze gilte, maar een kille hand drukte zich over haar mond. "Niet bewegen," fluisterde mevrouw Van Buren.

De wereld versmolt in een draaikolk van angst en pijn. Ze voelde de eerste snee in haar rug. Een brandende lijn die zich langzaam uitbreidde. Ze kon niet bewegen. Haar lichaam voelde loodzwaar, haar ledematen ongehoorzaam. Haar ademhaling kwam in schokkerige snikken terwijl warme, dikke vloeistof over haar zij droop.

Haar bloed...

Het mes gleed verder, methodisch, snijdend. Handen tilden haar loskomende huid op. "Perfect," mompelde meneer Van Buren. Ze moesten haar zorgvuldig bewerken.

Sophie's gedachten vervaagden. Haar blik werd wazig. Het laatste wat ze zag, was de schaduw van Max's wieg in de hoek. De wieg die nooit echt gevuld was geweest, maar altijd leeg leek te wachten.

Een week later, in de werkplaats van de Van Burens, lag een nieuwe pop op tafel. Gemaakt van vers leer, zorgvuldig gestikt, met een perfect gladde huid die het licht op een vreemde manier weerspiegelde.

Meneer Van Buren streek met zijn vingers over het oppervlak. "Dit wordt een van onze mooiste werken," zei hij, zijn stem zacht maar vol trots.

Mevrouw Van Buren glimlachte, haar ogen glinsterden. "De klanten zullen er dol op zijn."

Een bel klonk in de hal. Mevrouw Van Buren veegde haar handen af aan haar schort en liep naar de deur.

Twee figuren stonden op de drempel. Ze zagen er vermoeid uit, met bleke gezichten en holle ogen. "Is ze... klaar?" vroeg de vrouw met een breekbare stem.

"Ja, mevrouw Smit," zei mevrouw Van Buren met een geruststellende glimlach. "Ze is eindelijk thuis."

Ze tilde de pop op en legde haar voorzichtig in de armen van de vrouw. De klanten keken er zwijgend naar, hun vingers streelden de gladde, gelooide huid.

"Vanaf nu," fluisterde meneer Van Buren, "kunnen jullie je geliefde dochter altijd bij je hebben. Voor altijd en altijd..."

Tranen welden op in de ogen van de vrouw. Maar het was geen verdriet. Het was opluchting. De man kneep zijn kaken op elkaar en legde een trillende hand op de pop. "Ze voelt... zo echt," fluisterde hij.

Mevrouw Van Buren glimlachte tevreden. "Dat is ze ook."

HET PARFUM

Mark was al geruime tijd niet in de winkel geweest, maar de geur was te verleidelijk om te negeren. Het was een geur die hem telkens weer naar deze plek leidde, diep in zijn ziel roepend.

De oude vrouw achter de toonbank herkende hem meteen toen hij de winkel binnenstapte. Ze glimlachte, maar het was een glimlach die meer zei dan woorden ooit konden uitdrukken. Ze wist precies wat hij zocht. Ze had het altijd geweten.

‘Ben je er weer? Wil je dezelfde geur?’ vroeg ze, haar stem zacht maar vastberaden.

Mark knikte en stapte dichterbij. ‘Voor Emma,’ zei hij, zijn stem doordrenkt van een ijzige kalmte die zijn ware bedoelingen verborg.

‘Ah,’ zei de vrouw, haar ogen glinsterend van onmiskenbare kennis. ‘Een oude geur voor een nieuwe vriendin, hm?’

Ze draaide zich om en pakte een flesje van de plank. Het was een sierlijke flacon die zachtjes glinsterde in het gedimde licht van de winkel. Ze overhandigde hem aan Mark met een kalme zekerheid. ‘Doe je best, jongen.’

Mark nam het flesje aan, voelde het gewicht ervan in zijn hand en keek haar aan. Er was een stilte tussen hen, ongemakkelijk

maar vertrouwd. Er was iets in hun interactie dat bijzonder was, iets dat niet in woorden te vangen was.

Mark betaalde snel en verliet de winkel zonder nog een woord te zeggen, de geur die het parfum belichaamde al in zijn gedachten.

Emma was verrukt toen Mark het parfum voor haar bracht. Het flesje was prachtig, en de geur was zo bijzonder dat het haar bij de eerste aanraking met haar huid volledig overnam. Ze spoot een beetje op haar polsen en inhaleerde diep. Het was alsof ze ergens naartoe werd getrokken, een plaats die ze zich niet kon herinneren maar waar ze zich toch vertrouwd mee voelde. De geur voelde als een verloren herinnering die opsteeg in haar geest. Mark had gelijk, het was precies wat ze nodig had.

Maar de geur begon Emma te achtervolgen, zich vast te klampen aan haar gedachten. Ze zag beelden, fragmenten van een andere vrouw, een vrouw die zich bevond in een koude, donkere omgeving. De vrouw werd gewurgd met een sjaal. Emma begreep niet waarom ze zulke beelden had. Het leek wel een film die zich voor haar ogen afspeelde, maar de beelden waren te helder om een droom te zijn.

Ze probeerde het te negeren, maar elke keer wanneer ze het parfum opdeed, kwamen er meer herinneringen naar boven. Beelden van het bos, de sjaal die strak om de nek werd

gedraaid. Ze hoorde haar ademhaling versmachten in de herinneringen die haar gevangen hielden. Haar hartslag versnelde, de angst groeide, maar waarom? Waarom had ze deze herinneringen? Wat betekenden ze?

Het werd een obsessie. Ze begon Mark meer vragen te stellen, maar hij bleef altijd stil. Hij was altijd kalm, altijd onbewogen, zelfs wanneer ze haar zorgen deelde.

‘Wat is dit voor parfum?’ vroeg ze op een gegeven moment, haar stem vol wanhoop. Haar wanhoop en angst leken hem te plezieren.

Hij glimlachte, maar het was een glimlach die haar geen geruststelling bood. ‘Het is gewoon een geur,’ zei hij. ‘Meer weet ik er ook niet van.’

Maar Emma wist dat dit niet zomaar een geur was. Ze zocht verder, tot ze uiteindelijk het bos vond, de plek die haar in de hallucinaties achtervolgde.

Het was een mistige ochtend toen ze daar stond, het parfum weer op haar polsen gespoten. De herinneringen werden sterker. Ze zag de sjaal, het gebroken geluid van een adem die het leven verliet. Het was geen hallucinatie meer. Het was een waarheid die haar niet losliet.

Ze had alles goed begrepen, maar de angst die haar overviel was iets wat ze niet had kunnen voorspellen. Waarom herinnerde ze zich deze dingen, en waarom was ze er zo zeker van dat het niet haar verleden was?

Ze keek om zich heen, zocht naar antwoorden, maar het enige dat ze vond was de doodsangst die haar nu beheerste. Ze moest iets doen. Ze moest weten of het echt was, of het meer dan hallucinaties waren.

Ze dacht aan Mark en zijn kalme, onbeweeglijke houding. Maar was dat niet juist wat hem zo gevaarlijk maakte? Hij stelde geen vragen, en zij stelde zich voor dat zijn blik altijd een beetje te koud was, altijd te afwezig. Mark had haar geen antwoorden gegeven. Het was alsof hij haar alleen in het duister liet lopen, terwijl de hallucinaties haar langzaam opaten.

Dat was wat hem zo perfect maakte. Hij had geen antwoorden nodig. Hij was de perfecte jager.

Die avond, toen Emma weer alleen thuis was, had ze haar conclusies getrokken. Ze wist dat het parfum de sleutel was tot haar angsten, maar ze wist ook dat Mark meer was dan alleen haar vriend. Hij was de man die haar had binnengehaald, en zij was het volgende slachtoffer in zijn zoektocht naar de angst van zijn vriendinnen.

Maar dat was niet alles. Ze had de waarheid geleerd, en ze wist dat ze nu zou sterven.

En dat was wat Mark zo goed begreep. Hij kwam naar haar toe, en terwijl ze hem in de ogen keek, sloot hij de deur. Ze voelde

zijn handen om haar nek, de koele, vastberaden kracht van de sjaal die langzaam haar ademhaling deed verstikken. De pijn was intens, maar het was niets vergeleken met de angst die haar in de laatste seconden van haar leven overspoelde.

Toen het voorbij was, stond Mark op, het bloed van Emma nog aan zijn handen. Hij haalde diep adem en keek naar het flesje parfum dat op het nachtkastje stond. De geur had hem weer geholpen. Hij had weer gevoed aan de angst, de ultieme angst die hem altijd had gedreven.

Een paar dagen later ging hij weer naar de winkel van de oude vrouw. De deurbel klingelde toen hij binnenstapte.

De vrouw keek op, haar ogen vastberaden maar niet verrast. Ze wist wat er was gebeurd.

‘Voor Sarah,’ zei Mark, zijn stem kalm en vast.

‘Ah,’ zei de vrouw met een glimlach die meer zei dan woorden ooit konden. ‘Opnieuw, hè?’

Ze draaide zich om en pakte het flesje voor hem. Het was precies hetzelfde als het vorige. Dezelfde sierlijke flacon, dezelfde geur die zijn volgende slachtoffer zou aantrekken.

Mark betaalde zonder te aarzelen, nam het flesje aan en knipoogde naar de vrouw.

‘Doe je best, jongen,’ zei ze met een glimlach, haar ogen glinsterend van de wetenschap.

Mark verliet de winkel, het flesje in zijn hand, klaar om opnieuw zijn pad van angst te volgen. En de geur die hem leidde, was slechts het begin van de volgende stap in zijn jacht.

HET PROFIEL

Wesley klikte opnieuw op de link in de e-mail, hoewel hij wist dat het zinloos was. Het was alweer de derde keer deze week dat iemand zijn naam misbruikte voor een nep-Facebookprofiel. Het overkwam tegenwoordig iedereen. Het was een onschuldige vorm van oplichting, een digitale schaduw die geen gevolgen leek te hebben.

"Wesley Winters," mompelde hij, terwijl hij het profiel bekeek. De foto's waren allemaal van hem, zorgvuldig geplukt uit zijn openbare sociale media-account. Zijn naam was vergezeld van een korte bio die niet veel meer zei dan wat iedereen al wist. Toch voelde het vreemd. Het was alsof er iets te dicht op hem was gekropen, een grijze sluier die zijn persoonlijke ruimte binnendrong.

Wesley gaf het aan bij Facebook. Die stuurden een automatische reactie, zoals altijd. "We zullen het probleem onderzoeken." Maar, zoals altijd, gebeurde er niets.

De dagen gingen voorbij, en Wesley vergat het. Totdat het profiel zichzelf begon uit te breiden. Elke keer dat hij zijn feed opende, verscheen het profiel vooraan. Het kreeg meer vrienden, steeds meer berichten. Zelfs zijn collega's, vrienden en familie voegden de 'nep-Wesley' toe.

Op een dag ontving hij een bericht van een van zijn vrienden. "Hé Wesley, je hebt laatst een vreemde foto gepost, is dat een nieuwe selfie?"

De foto was een van zijn vakantiefoto's, maar in plaats van een gelukkige glimlach, keek de man op de foto verbeterd, met een diepe grijns die hem niet eigen was.

"Wat?" dacht Wesley in paniek, maar hij beantwoordde het bericht snel.

"Nee, dat was niet ik. Iemand heeft mijn account gekopieerd."

Het profiel bleef zich ontwikkelen, en het werd steeds griezeliger. Het begon zijn persoonlijke gegevens te updaten: zijn baan, zijn woonplaats. Maar er was iets dat Wesley niet kon begrijpen. Er verschenen berichten die hij zelf nooit had gepost. Foto's van hem op vreemde locaties, plaatsen die hij zich niet herinnerde ooit te hebben bezocht.

"Het is maar een bug," fluisterde hij tegen zichzelf, maar elke keer als hij een kijkje nam, voelde het alsof de digitale versie van hemzelf iets van hem wilde overnemen.

Wesley begon paranoïde te raken. Hij bracht zijn tijd door met zoeken naar manieren om het profiel te verwijderen, maar elke poging leek zinloos. De kunstmatige versie van zichzelf leefde zijn leven met meer gemak dan hijzelf. De grens tussen de twee vervaagde steeds meer.

"Wesley, je ziet er niet goed uit," zei zijn collega Bart op een dag. "Je hebt echt een beetje een... rare blik in je ogen."

Wesley keek op, zijn handen trilden licht. "Het is... het profiel, het is me weer voor."

"Dat is gewoon een nep-account, man. Laat het toch eens los!" zei Bart.

Die avond begon Wesley opnieuw te zoeken. Maar toen gebeurde er iets dat hij nooit had verwacht.

Terwijl hij het profiel bekeek, stond er een nieuw bericht. Deze keer niet van een vriend, maar van iemand die hij niet kende.

"Wil je echt dat dit doorgaat?" stond er.

Wesley voelde zijn adem stokken.

"Wat bedoel je?" typte hij snel in. Maar het antwoord kwam onmiddellijk.

"Je kunt het niet stoppen. Je denkt dat je jezelf kent, maar ik weet alles van je. Alles wat je ooit hebt gedaan, en alles wat je ooit zult doen."

Zijn hart bonkte in zijn borst. Wesley keek naar zijn eigen gezicht op het scherm. De man op de foto leek naar hem te grijnzen. Het was een andere versie van hem, een monsterlijke versie die alles van hem wist. Het was niet langer gewoon een nep-account...